

Innlegg i Rana Blad den 20.10.2007. Skrevet av Leif Alstadhaug, cand. philol, pensjonert lektor
Du insinuerer, Hirsti!

Jeg hadde håpet at det offisielle Rana av ren og skjær høflighet – for eksempel kulturkontoret eller politisk ledelse i kommunen – ville ha gratulert det lokale historielaget med det kulturelle og økonomiske løft den nye historia ”Malm, makt og mennesker” betyr.

Alle som innehar et minimum av historisk og kulturell kunnskap, vil lett finne mangler ved framstillinga til Hilde Gunn Slottemo. For eksempel peker Tor Jacobsen (RB. 18.10) ganske riktig på forhold som kunne vært annerledes framstilt eller bedre belyst. Jacobsen er en meget dyktig journalist og dokumentarforfatter, men ikke historiker, slik han mer enn antyder at han er. Dokumentarlitteraturen blander fiksjon og fakta. Bokkomiteen i historielaget valgte med omhu faghistorikeren Slottemo til å skrive boka. Teksten er vi meget godt fornøyd med, men bildene er gjennomgående for små eller dårlig gjengitt.

Om Jacobsen opptrer som fornærmet, er den svært erfarne politiske skribenten Øyvind Hirsti direkte insinuerende. I sitt primitive personangrep på Tor Helge Eidsaune (R.B. 13.10), retter han samtidig i realiteten et stygt utfall mot bokkomiteens medlemmer for manglende personlig integritet og faglig hjelpsløshet. Tror virkelig Hirsti at vi er så dumme at vi har latt oss styre av en ”fobisk bakmann” når vi gjennom mange år har arbeidet (gratis) med det nye historieverket?. Eidsaune har vært et lojalt og meget arbeidssomt medlem av bokkomiteen. Gunn Hilde Slottemo har selvfølgelig stått fritt i sitt forfatterskap – uten sensur eller overvåking fra oss. Rana Blads rolle som troverdig kilde trekkes fram. Hirsti har kanskje glemt at han i sin bok ”Folkets røst”(1992) skriver megetsigende i et kapittel med overskriften ”Lojalitetskravet”(altså overfor partiet)(s.87):

”Så langt man kan bedømme det en mannsalder senere., kunne leserne ha alminnelig tillit til avisens nyhetsreportasjer... Derimot hadde de etter alt å dømme liten grunn til å stole på at avisen tok opp alt hva den kjente til av allmenn interesse, og som hadde betydning for folks hverdag. Den alminnelige holdningen var at kritikkverdige forhold i lokalmiljøene – som partiet hadde direkte eller indirekte ansvar for – skulle drøftes internt og ikke vrenses ut offentlig. Det ville bare gå ut over partiet.

Hirsti skriver videre at lokalavisa sviktet elementære oppgaver i lokalsamfunnet når den slo ring om Koksverket og Jernverket, slik at ”kontroversielle og normalt kritikkverdige forhold på bedriftsplan ble fortiet”

Under EF-striden i 1972 la Hirsti og lydige journalister ut på et ja-felltog.: ”Polemiske haler til inserater var vanlig... Tendensiøse overskrifter, som ikke sjelden minte om slagord, vrimglet... Mange leserinnlegg havnet åpenbart rett i papirkurven”.

De få ovenfor nevnte ”tilståelser” fra Rana Blads tidlige redaktør kan gjøre enhver historiker meget skeptisk til verdien av avisa og dens skribenter som pålitelige historiske kilder i 50-årsperioden etter 1945.

Det kan vel ellers nevnes at Hirsti knapt har satt sin for i historielaget, og at Tor Jacobsen også har hatt et distansert forhold til laget de seinere åra. Når nå resultatet av et stort arbeid i lagets regi foreligger, bør i alle fall ingen gremmes over det.

I bokkomiteen ser vi det ellers som meget positivt at innholdet i vår nye bok blir gjenstand for debatt og motforestillinger. Desto bedre egner boka seg som den beste julegave i år. Men spar oss for gråtkvalte forsikringer om egen storhet, og usmakelige personangrep på forfatter og bokkomitemedlemmer.